

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Gg. naročnike, katerim poteče ta mesec naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, ako hoté list dobivati redno v roke, ker „Slovenski Narod“ pošiljamo samo onim, ki naročnino naprej plačajo.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	16 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

„Narodni dom“.

I.

Ako pregledujemo zgodovino človeškega napredka, videli bomo, da je vsaka nova stvar, in naj bi bila najepohalnejša iznajdba, našla svojih odporikov in fanatičnih nasprotnikov. Najslabši dokaz o resničnosti te naše trditve nam je pač nauk Galilejev, ki je vednosti in njenim raziskavanjem odkazal čisto nov pot, zavoljo katerega pa je pizanski učenjak moral prestati najbesnejše preganjanje, v katerem mu je glavna in jedina tolažba bilo trdno njegovo prepričanje, da je njegova trditev resnična, — prepričanje, kateremu je dal tako lep izraz z besedami „eppur si muove!“

„Eppur si muove!“ — Te besede more tudi ponosno izgovoriti upravni odbor društva „narodni

dom;“ kajti kljubu temu, da so se našli mej nami nekateri, ki so iz protivnosti do vsacega resnega in napornega delovanja in iz golega kljubovanja, brez katerega se mej nami tako nikakoršna stvar izvršiti ne more, začeli na vse kriplje in z vsemi sredstvi delovati proti temu splošno narodnemu podjetju, napredovalo je isto tekom leta 1882 vendar z ozirom na okoliščine naše dosti ugodno in upravni odbor bliža se od dne do dne bolj svojemu smotru. To je pač najboljši dokaz, da je vsa nasprotna agitacija ostala brezuspešna in da je ogromna večina našega naroda prepričana o potrebi „narodnega doma“.

Ne bode tedaj odveč, ako sedaj, ko je stvar dospela že tako daleč, da se nam je od loterije, katere srečke se ravno prodajajo ne le po vsem Slovenskem, temveč tudi po ostalem slovanskem svetu, nadejati sigurnega uresničenja te vroče želje vsacega slovenskega domoljuba, v kratkih potezah načrtamo zgodovino projekta „narodnega doma“ in potem obširneje spregovorimo o pogojih, pod katerimi misli sedanji odbor izvršiti prevzeto nalogo.

Misel, zidati narodni dom v Ljubljani, ni nova, temveč spočela se je kmalu potem, ko se je v Ljubljani ustanovila Čitalnica, v kateri je nekaj časa osredotočeno bilo vse narodno življenje in gibanje ljubljansko. Najznamenitejši domoljubi slovenski, kakor pokojni dr. Toman, Lesar, dr. Costa navduševali so se za to idejo in dr. Janez Bleiweis je večkrat dejal, da bi bil lastni „narodni dom“ v Ljubljani jedna največjih pridobitev ne le Ljubljane, temveč vsega slovenskega naroda. Vendar so pa dotična posvetovanja imela bolj akademičen značaj, kajti realen načrt ni se nikdar izdelal in brez tega ni bilo uspešno delovanje niti mogoče.

Važnejša faza v izpeljavi te misli nastopila je še le leta 1878. Tedaj je po sijajnej sedemdesetletnici dr. Bleiweisovej izdelal takrat v Ljubljani bivajoči inženir Fran Tomšič načrt za zidanje „na-

rodnega doma“ in dr. Janez Bleiweis sklical je dne 2. decembra v dvorano „Matice Slovenske“ na Bregu dvajsetorico slovenskih rodoljubov, mej katerimi je bilo tudi nekoliko narodnih kapitalistov, v posvetovanje o tej zadevi. V svojem nagovoru, s katerim je zborovanje pričel, naglašal je važnost takega poslojpa za razvoj narodnega društvenega življenja v naši stolici ter je pristavil, da bi mu bilo v največjo radost in zadostenje, ko bi doživel njegovo dovršenje. Tudi vsi navzočni bili so istega mnenja in vzprejel se je jednoglasno načrt inženirja Tomšiča ter volil posebni odsek, obstoječ iz gospodov Fr. Ks. Souvana ml., Luke Tavčarja, dr. Josipa Staréta, Frana Tomšiča in Ivana Vilharja, kateri so imeli urediti denarno stran zamišljenega podjetja. A kljubu temu, da se je takoj prvi večer upisalo 24000 gl., vendar ni projekt uspel, kar se ima pač v prvi vrsti pripisati temu, da so se deleži določili po 1000 gld., potem pa tudi temu, da je energični in za idejo navdušeni inženir gosp. Fran Tomšič zapustil kmalu na to Ljubljano. X.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. marca.

Državna zbornica broji sedaj 347 poslancev. Troje mandatov izpraznjenih je po prostovoljnem odstopu (Kaminski, Wolski, Lazzarini), dva po smrti (Falke in baron Baum), jeden po pozivu pl. Czedit-a v gosposko zbornico. Treba bode torej šest novih volitev, tri za Galicijo, po jedno za Nižje Avstrijsko, Štajersko in Istro. Voliti imajo poslance: kmetski okraj Wadowice v Galiciji, mestna občina Stanislav v Galiciji, mesto Lvov, mestna občina Korneuburg na Nižjem Avstrijskem, mestna občina Hartberg na Štajerskem in istrsko veleposestvo. Za Korneuburg kandidujeta profesor Richter in dr. Roth, za Lvov redaktor Ramanowicz; za druge mandate kandidatje neso še postavljeni.

O nemškonalcionalnem rovarji **Schönerer**-ji piše „Journal de Bruxelles“: „Porotniki naj bodo sodili

LISTEK.

Tajnostna cvetlica.

(Iz španjskega poslovenjeno.)

(Konec.)

II.

Bilo je na veliki petek po noči. Toledski prebivalci, prišedši od večerne božje službe v veličastnej mestnej cerkvi, pospali so že, ali pa sedeč pri ognju drug drugemu pripovedovali strašne legende o židih, ki otroke kradejo in jih žrtvujejo svojemu fanatizmu, — legende, jako razširjene v srednjem veku.

Po mestu vladala je globoka tišina, katero so pretrgali včasih kriki ponočnih straž pri palači in piskanje vetra, ki je mahal z vetrnico na stolpu in zamolklo cvililo po ovinkih ozkih ulic.

V podnožji skal pri reki Tajo, ob kateri stoji mesto Toledo, gibal se je mali čoln, privezan ob kraji. Lastnik čolna je pazljivo gledal na breg, kajti opazil je, da doli po ozkejši strmejši stezi gre človek, katerega je že, kakor se vidi, težko pričakoval.

— Da, to je ona, zašepetal je brodnik skozi zobe. To noč vsa ta vražja židovska zalega bega sem ter tja, kakor bi bila obnorela! Zakaj, vrag vedi, jim je treba čolna, ko je most pred nosom? Morda se boje, da bi vkup ne zadeli z oboroženimi kristijani, kateri bi jim ne prizanesli. Pa, kaj to mene briga, — dadó mi denar zaslužiti, drugo meni nič mari.

Tako sam seboj govoreč usel se je brodnik na klop in spustil vesla v vodo, in ko je Sara, — ta je bila ona oseba, katero je pričakoval — stopila v čoln, odvezal ga je in veslal proti nasprotnemu bregu.

— Ali se je to noč prepeljalo mnogo ljudi? vprašala ga je Sara, ko je odmaknil od kraja, kakor bi cikala na nek prejšnji pogovor.

— Nesem jih mogel sešteti koliko, — odgovoril je brodnik, — šli so, kakor roj čebel. Lahko bi mislil, da oni tako hité poslednjikrat v življenji.

— Ali ti ne veš, kam tako hité in o kateri uri se hočejo zbrati?

— Ne, tega ne vem . . . govore, da pričakujejo nekega prihoda to noč. Kaj jim je treba tega prihoda — ne vem, za kaj dobrega gotovo ne . . .

Po tem razgovoru molčala je Sara nekaj časa, kakor bi zbirala svoje misli.

Ni dvojbe, mislila je ona, moj oče je zvedel za mojo ljubezen in pripravlja strašno maščevanje. Moram vsekako zvedeti, mislila je ona, naj stane kar hoče, kam so šli, kaj delajo tam ali kaj mislijo delati. Jedna minuta zamude ga lahko pogubi. Sara je ustala, kakor za to, da bi pregnala strašne misli, ki so se jo polotile in obrisala se je z roko po čelu, pokritim z mrzlim potom od strahu. Ta trenutek prišel je čoln na nasprotni breg.

— Dobri človek, rekla je židinja in vrgla brodniku nekaj srebrnega denarja ter pokazala z roko na ozko stezo, ki se je vila mej skalami — ali so šli po tej poti?

— Da, po tej; ko so prišli do vrha, do tako imenovane Mavrove glave, tam so se obrnili na levo in izginili mi izpred očí. Kod so šli dalje, to vedo sami in njih bližnji sorodnik peklenšček, odgovoril je brodnik.

Sara šla je po pokazanejši stezi. Nekaj časa se je videlo, da je zdaj izginila, zdaj zopet se pokazala sredi temnega labirinta surovih, ostrih skal.

kakor koli, gotovo je, da je ta politikar govoril doslej tja v en dan in da je dobil, razen nekaterih dijakov, svojim nazorom malo privrženikov. Udanost avstrijskih narodov (ne izimši nemškega) rodovini Habsburžanov je pregloboko ukoreninjena, ko da bi se dala omajati z deklamacijami Schönerer-ja in njegovih tovarišev. V parlamentu samem je ta poslanec po polnem osamljen, nemške stranke same obsojajo njegovo prenapeto politiko. Priznati pa se mora, da delajo „liberalci“, dasi nehoté, propagando za Schönerer-jeve tendence, ker vedno napadajo sistem Taaffe-jev in obdolžujejo vladu, da zatira nemški element. Nič ni manj utemeljenega od tega očitanja in najboljši dokaz za njega plitvost je, da nemški konservativci, uvazujoči baš toliko svojo nemško narodnost, ko liberalci, podpirajo kabinet Taaffe-jev. Resnica je, da se liberalci, ki so v Avstriji toli časa imeli vajeti v rokah, ne morejo potolažiti ob izgubi svojega gospodstva ter da sedaj uporabljajo vse sredstva, da bi ga zopet pridobili. Ministerstvo sedanje menijo onemogočiti s tem, da ga opisujejo kot sovražnika nemštva ter da vladi očitajo, da hoče Nemce Slovanom žrtvovati. Ta taktika doslej ni imela uspeha in pričakovati je, da ga tudi v prihodnje ne bode, kajti vse obtožbe in pritožbe liberalcev proti vladi so izmišljene. Če sedanja vlada bolj spoštuje pravice slovanskih narodnosti, nego njene prednice, s tem ne zmanjšuje nobeno legitimno pravico Nemcev.“

Vnanje države.

Iz Petrograda piše se „N Fr. Pr.“ v zadnji zadnje čase pogosto se pojavljajočih vestij o napadih in zaporih sledeče: Začetkom meseca februarja skušal je mlad človek, gojenec akademije obrativne umetelnosti, v javni kopeli končati se s prerezanjem srčnih žil. Mesto arterije prerezal je pa le veno in ohranil se pri življenju. Njegove izjave dokazujejo zvezo z nihilisti. Sedaj je v preiskovalnem zaporu. Kakor pripoveduje, imel bi bil usmrtiti carja. Ko je finski gardini polk obhajal svojo polkovno svečanost in so imeli častniki v kasarni dejeuner, kojega se je udeležil tudi car, znal se je ta mladi človek, oblečen kot sluga in preskrbljen z žepnim revolverjem, zmuzniti v dvorano. Ko pa je stal carju nasproti, umanjka mu pogum in da bi se rešil sitnega tega dvojema, podal se je v kopel, da se usmrti. Kakor Rysakov je tudi ta le orodje nihilistov, zatoorej nemajo njegove izpovedbe mnogo važnosti. Ko sta Tolstoj in Orševskij carja opominjevala, da naj se bolj varuje in bode oprezniji, jima je baje dejal: „Sedaj je pač vse jedno: rešilo me je samo naključje. Vidva tako nesto nič vedela o preteči mi nevarnosti.“

Dočim obsoja vse **angleško** časništvo z velikim gnjevom zadnji zločin z dinamitom v Londonu, poveljujejo ameriški fenijci „junaški čin“ svojih somišljenikov ter trdijo, da so zadnje čase, ko se je izvedelo o napadu, doneski k njihovem fondu tako pogosto in izdatno prihajali, ko nikdar prej. Odličnejši žurnali v Novem Yorku pa izražajo v najhujših besedah svojo srd nad londonskim zločinom ter pravijo, da bodo Irci s takimi grozovitostmi izgubili vso simpatijo v Zjedinjenih Državah. — „Voltaire“ in „Gaulois“ priobčujeta pogovore, ki sta jih imela njijina sodelovalca z irskim vodjem Parnell-om. Parnell jima je dokazoval, da je pomanjkljivost agrarne postave in počasnost procedure vzrok malemu nje uspehu. Angleži da Ircem nalašč obtežujejo prilastitev zemljišča, ker da vedó, da bo tedaj, ko bo irska zemlja v irskih rokah, samouprava Irske neizbežna. Anglija tira Irce k zdvo-

jenju, ona izpodkopava ugled vseh mirno mislečih mož, kakor je Parnell, in povekšuje ugled nasilnikov. Parnell se močno boji nasledkov iz tega početja. Njegovo gaslo je: pravica posameznika do zemljišča in pravica nroda do avtonomije.

Dopisi.

Iz Gorlice 20. marca. [Izv. dop.] Kakor je bilo že telegrafično poročano, zaspal je v gospodu naš milostljivi knezoškof Andrej Gollmayer v soboto zjutraj ob 4 uri in pol. Dasi so ga začele duševne moči že pred več časom zapuščati in ni bilo tudi njegovo fizično stanje v prošlem tednu normalno, prišla je vendar vest o njegovi smrti tako nepričakovano, tako nanagloma, da je vsaki nehoté prašal, kako je to mogoče. Res, da se je čutil prevzvišeni naš pastir početkom prošlega tedna trudnega, a v četrtek je že zopet toliko okrevljal, da je mogel kakor navadno uradne spise podpisati. V petek so mu zopet moči toliko upadle, da ni mogel več postelje zapustiti, vendar nagle nevarnosti ni slutil še nobeden. Še le pozno v noč ni mogel več govoriti, na kar je bil pa previden s sv. zakramenti za umirajoče.

Ranjki je bil v vrsti goriških škofov šesti; leta 1855 bil je tukaj slovesno kot knezoškof umeščen, pastiroval je tedaj skoro 28 let. Bil je mož globoke učenosti in zaradi svoje prave kristjanske pohlevnosti in radodarnosti v vseh krogih zelo priljubljen. Večen spominek si je napravil z ustanovo Andrej-Werdenberškega semenišča za gimnazijalce, za koji zavod je že tačas veliko svoto v denarji podaril. Vsled oporoke je postal ta zavod sedaj pa glavni dedič lepega premoženja, katero je ranjki zapustil. Govori se, da znaša nad 50.000 gld.

V ponedeljek bil je dejan na mrtvaški oder v obednici knezoškofove palače. Ljudstva se je toliko gnelo posloviti se zadnjikrat od preljubljenega pastirja, da je imela policija mnogo truda red vzdrževati. Mrtvaški oder in vse dotične priprave so bile jako priproste vsled želje ranjcega. Tem velečastnejši bil je pa pogreb danes v torek; žalibog da je dež zabranil, da bi se bil ves sprevod primerno razvil. Kljub slabemu vremenu došlo je v mesto toliko ljudstva z dežele, da se je vse trlo, in le po časi mogel se je pomikati sprevod od škofije v veliko cerkev. Po ulicah, koder se je sprevod pomikal, so bile vse prodajalnice zaprte, hiše s črno-belimi pregrinjali preprežene, svetilnice prižgane in s črno-belimi trakovi ovite. Sploh mesto in dežela sta vse storila, da bi skazala na dostojni način zadnjo čast svojemu preljubljenemu pastirju. Goriška Čitalnica je skazala zadnjo čast svojemu častnemu udu z obilo udeležbo in razobešenjem s črnim zavojem preprežene trobojnice. Sprevod je vodil tržaški škof Glavina, mej udeleženci smo videli tržaškega namestnika Depretisa in ljubljanskega predsednika Winkler-ja in druge odlične osebe.

Z Dolenjskega 19. marca. [Izv. dop.] Da se na deželi, kjer dolge zimske večere ne najdeš nobene prave zabave, osnujejo veselice, in da se jih

udeležujejo kolikor mogoče vsi omikani krogi, ni nič novega in posebnega, vsaj je vsak vesel, da pride po dolgem zopet v družbo. Pričakovati pa je se ve da, da se na takej veselici vsi obnašajo dostojno. — Ni dolgo temu, kar se je v nekem kraju na Dolenjskem napravil zabavni večer, ali da se bolj natančno izrazimo: osnoval se je ples. Ženski svet v vasi in iz okolice je težko pričakoval tega večera; vsaj mi sami dobro vemo, kako rad nežni spol pleše. In da je ta ples aranžiral mož, ki je jako ponosen na to, da je c. kr. uradnik, ni osupnilo nobenega. Ko je tedaj prišel določeni večer, sešla se je gospôda iz vseh bližnjih krajev, le jednega gosta, katerega je posebno arrangeur težko pričakoval, še ni bilo. Ples se je že pričel; vsak se je zabaval po svoje, le arrangeur hodil je nemirno okolu. Na vseh oglih razpostavil je čuvaje, kateri mu naj naznanijo, kedaj bode prišel težko pričakovani gost. Ura je že odbila devet, polu desetih, tri četrt na deset — in gosta še ni. Arrangeur postaja čedalje bolj nemiren. Nekaj trenutkov pred deseto uro pa prisopiha nek čuvaj k arrangeurju ter mu z veselim obrazom naznani, da se dotični gost že pelje. — Arrangeur, kateri, kakor je znano, hoče imeti povsod prvo besedo, komandira, da naj godba preneha, da se dostojno vzprejme na novo došli gost. Nasta! je nekaj neljub prenehljaj. Vse je bilo radovedno na to, kaj pride. Godci postavijo se pri vratih, pričakujoči nadaljnega povelja, arrangeur pa leta sem ter tja, obraz se mu razvedri in se že veseli svojega uspeha. Zdajci pa se začujejo zunaj koraki in arrangeur komandira: „er kommt — still jetzt — Musikanten!“ — Ko stopi gost v sobo, zavpije zopet arrangeur: „also jetzt!“ — Godci pa intonirajo cesarsko himno in nehajo igrati jo, kakor navadno pri vzprejemu cesarske rodbine. Omeniti moramo, da na novo došli gost nikakor ni c. kr. oseba, ampak privatna oseba, mož poštenjak! Gostu se vse to jako čudno dozdeva, drugi gostje gledajo osupneno zdaj na arrangeurja, zdaj na prišleca; le arrangeurju se sveti obraz, kakor po Bog vé kakšnej zmagi. Prišleca je pa, kakor je razumno, ta stvar tako neljubo dirnola, da je kmalu zapustil družbo ter odšel. Gostje pa so na glas mrmrali in godrojali nad nespodobnim obnašanjem arrangeurja, kar pa ta se ve da ni hotel razumeti, ker ima predebelo kožo, kajti vsi gostje smatrali so to za persiflažo cesarske himne. Velik škandal je, ako aranžira kaj tacega privatna oseba, še večji škandal pa je, ako to aranžira c. kr. uradnik, naj se že piše Alojz Lillegg ali pa kako drugače. Pa vsaj to osebo „Narodovi“ bralci že dovolj poznajo; svoje dni desna roka glasovitega Vestenecka in najhujši agitator nemčurski, sedaj tako zvani „Auch-Slovene“. Odkritosrčno rečemo, da tega človeka ni že dolgo nobeden preveč ugodno sodil; a da bode on kot c. kr. uradnik tak škandal provociral, tega ni nihče pričakoval. Vprašamo pa le: Ali se v Zatičini ne more nobena stvar vršiti brez škandala? Ali c. kr. davkar Lillegg ne vé, kakšne dolžnosti je prevzel kot c. kr. uradnik in kako se mora kot taka oseba vesti v in zunaj urada? Svet

Ko je prišla na vrh, znan mej narodom pod imenom „Mavrova glava“, pokazala se je njena senca še jedenkrat na temnomodrem nebu, potem se pa skrila v nočnej tmini.

III.

Na tej poti, ki zdaj pelje k lepej kapelici Matere Božje, ne daleč od „Mavrove glave“ bile so razvaline bizantinske cerkve, sezidane še pred prihodom Arabcev. Od cerkvene lope ostali so bili samo še nekateri kamni, ki so ležali razmetani po zemlji in so jih obraščali grmi in druge rastline. V sredi teh razvalin videle so se glave in odlomki razbitih stebrov, pokriti z umetnimi rezbarijami, predstavljajočimi strašne pošasti in človeške podobe. Od cerkve same ostali so le nekateri stranski zidovi in oboki, polupodprti in obraščeni s srobotom.

Sara, katero je vodilo neko čeznaravno čuvstvo, obrnila se je, prišedši do vrha, z urnimi in odločnimi koraki proti razvalinam.

Njeno instinktivno čuvstvo je ni goljufalo. Danijel se ni več smejal; Danijel ni bil več oni mirni in slabotni starec; njegove majhne okrogle oči bli-

sketale so se od jeze in hrepenenja po maščevanju. Okroževala ga je druhal, ki je ravno tako hrepnela, kakor on, izliti vso svojo jezo in sovraštvo nad jednim sovražnikom njih vere. On je zbral v sebi nečloveško silo in energijo, jednim dajal je povelja, druge pa je navduševal v njih delu, s strašno gorečnostjo pripravljaj se je za izpeljavo svojega peklenskega načrta, katerega si je bil izmislil sam že več dnij poprej v svojej delavnici.

Sara, ki se je pri nočnej tmini lahko splazila do cerkvene lope, se je težko premagala, da ni zapnila, ko je zagledala, kaj se godi v cerkvi.

Rudeči ogenj goreče grmade osvetljeval je to peklensko zbirališče, nekateri delali so težak križ, drugi pleli venec iz trnja, zopet drugi poravnavali dolge in debele žblje. Strašna misel šinila je Sari v glavo; domislila se je, da so že večkrat dolžili žide raznih skrivnih hudodelstev; nejasno spomnila se je dogodbe o križanem otroku, katero je do zdaj imela za nesramno obrekovanje, izmišljeno samo za to, da morejo žaliti in preganjati žide. A zdaj ni več dvomila: tu pred njenimi očmi pripravlja

se strašno orodje za mučenje, rablji čakajo samo še žrtve.

Sara, polna jeze in nejevolje, navdušena s trdno vero v pravega Boga, katerega je spoznala iz besed svojega ljubimca, se ni mogla več zdržati pri tacem prizoru, hitro skočila je izza grma, kjer je bila skrita, in pokazala se je v cerkvenih vratih.

Židje zaupili so iznenadeni, ko so jo zagledali; Danijel je pa s strašnim obrazom stopil k svojej hčeri, in rekel je z zamolklim glasom.

— Kaj iščeš tu nesrečnica?

— Prišla sem, odgovorila je predrzno in odločno, da ovadim vaše hudodelstvo. Prišla sem vam povedat, da zaman iščete žrtve za vašo kazn, če ne zadovolite z menoj svojega hrepenenja po krvi; kristjan, katerega vi čakate, ne bode prišel, kajti jaz sem mu že povedala, kaka nevarnost ga čaka.

— Sara! zakričal je Danijel, rudeč od jeze. Sara, ti lažeš. Ni možno, da bi se bila nam izneverila tako daleč, da bi izdala naše skrivnostne obrede; če si ti to storila, nesi več moja hči.

— Ne, jaz nesem več tvoja hči, našla sem

pa sodi splošno le tako, da bode v tem kraju zopet vladal mir, kadar nas zapusti ta oseba in tedaj se gotovo ne bodo več ponavljali taki škandali, kakor jih provocira Lillegg. Ves ta škandal gre jedino le na rovaš davkarja Lillegga, kateri je godcem naročil igrati cesarsko himno. Kaj takega se še gotovo ni zgodilo v nobenem kraju široke Avstrije; pač uzorna dostojnost to! Slavna vlada pa naj bode vsaj sedaj opozorjena na to, kakšen dober sad je rodilo Vesteneckovo vladanje v litijskem okraji! —

Domače stvari.

— (Gosp. Fr. Goršič) odložil je zaradi bolehnosti svoj mandat kot mestni odbornik ljubljanski. Prav žal nam je, da nam odtegne bolehnost tako vestnega zastopnika, kakoršen je bil gosp. Goršič in prav srčno želimo, da se mu zdravje skoro povrne.

— (Imenovanje.) Okrajnim šolskim nadzornikom za Sežanski okraj imenovan je g. Martin Sinkovič, učitelj na c. kr. deškeji ljudski šoli v Trstu.

— (Pomiloščenje.) Morilca žandarma Longerja sta vsled Najvišje naredbe smrtne kazni pomiloščena in sicer jeden na 20 let, drugi na 18 let teške ječe.

— („Slovenskega Pravnika“) izšla je tretja številka z naslednjo vsebino: Vaclav Aleksander Maciejovski. (Životopisna črtica). — §. 896; §§. 1346 itd. obč. drž. zak. — Odvetniški kandidat, ki ni vpisan v imenik zagovornikov, ne sme se pripuščati k zagovarjanju v kazenskih stvareh. — Sokrivda pri prestopku po §. 486 kaz. zak. — O uplivu razsodbe zaradi motenja pesesti proti novemu posestniku. — 1. K pojmu hudodelstva teške telesne poškodbe po §. 157 k. p. je potrebno, da je jeden v §. 152 k. p. navedenih nasledkov nastal. 2. Če je bil pri skupnem budem ravnanju človek lahko poškodovan in se ne da dokazati, kdo mu je poškodbe prizadejal, je vsak, ki se je poškodovanega lotil, kaznovati po §. 431 k. p. 3. Sodni dvor ne prestopi zatožbe, če kaznjivo dejanje, v zatožbi kot prestopke kvalificirano, tudi brez tožiteljevega nasveta kot hudodelstvo smatra in kaznuje. — Le tedaj se more govoriti o odškodni zaveznosti, ako obstoji „causalnexus“ mej nastalo škodo in mej dejanjem, ki zavezuje k odškodovanju. — Raznosti.

— (Na smrt obsojena) je bila pred porotnim sodiščem ljubljanskim bivša delavka v cigarni fabriki v Ljubljani, Marija Igljč. L. 1881. imela je znanje z nekim topničarjem in porodila 9. sept. 1881. leta nezakonskega otroka. Najprvo dala je otroka na Dobrovo v oskrb in se zavezala, da bode plačala vsaki mesec 5 gld. A ker ni zmogla plačila, prinesli so jej otroka nazaj in dala je istega v oskrb v bolnico, ker je bil bolan, a v treh tednih poklicali so jo v bolnico, da je otrok zdrav in da naj skrbi zdaj sama za njega. Izročila je otroka potem v Ljubljani nekež ženski, in obljubila plačevati 5 gld. na mesec, a ta je imela malo vere, da bode kaj pla-

čila, kajti komaj je pretekel teden, že je odpovedala, da neče več otroka. Zatožena je potem otroka vzela in rekoč, da ga nese svojemu očetu v Stop, nesla ga je 22. decembra v gozd pri Gameljnih, ga v jamo živega zagrebala, z listjem pokrila in s kamenjem obtežila, češ, kakor pravi zatožena, ki priznava svoj zločin, da ne bi preveč trpel. Otrok je se ve da po strašnih mukah smrt storil in našel ga je kmet, kateri je prišel listje grabit. Zatožena je potem pobegnila v Trst in tam bila v službi celo leto, a policija ni mogla zvedeti njenega bivališča. Ko je prišla v Trstu zopet v drugi stan, vrnila se je v Ljubljano in porodila otroka, ki je v osmih dneh umrl. In tu v bolnici zasegli so jo. Porotniki (načelnik J. Vinzenz Seunig) so njim stavljeno vprašanje, glaseče se na umor, jednoglasno potrdili in sodišče obsodi Marijo Igljč na smrt na vislice. Zatožena jokaje zasliši obsodbo.

— (Obesil) se je včeraj popoldne v tukajšnji prisilni delavnici kaznenec Anton Haselsteiner, 34 let star. Spletel si je v to svrhu iz svoje nogovice vrvice, privezal jo ob mrežo na oknu ter se tako končal.

— (Iz Ptuj) se nam piše: Kakor je bilo že v vašem listu poročano, ima odbor Miklošičeve slavnosti velikonočni ponedeljek sednico. Isti večer pa napravi naša Čitalnica veselico s sledečim vsporedom: 1. Nedvčd: „Zvezna“, moški zbor. — 2. dr. B. Ipavic: „Dekliške pesni“, samospev za ženski glas s spremljevanjem na glasoviru. — 3. Kocijančič: „Oblaček“, moški zbor. — 4. dr. G. Ipavic: „Vse mine“, mešani zbor. — 5. Nedvčd: „Želje“, samospev. — 6. Foerster: „Kitica slovenskih narodnih pesnij“, mešani zbor. — 7. Zajc: „U boj“, moški zbor. — Začetek točno ob 8 uri zvečer. — K tej veselici uljudno vabi odbor.

— (Narodna Čitalnica v Škofji Loki) priredi v ponedeljek 26. marca t. l. veselico. — Spored: I. Nedvčd: „Zvezna“. II. Škraup: „Staročeska“. III. J. Vašak: „Radostno potovanje“. IV. Veseloigra: „V Ljubljano jo dajmo“. V. Ples. — Začetek točno ob 1/28. uri zvečer. — Vstopnina: Za ude 20 kr., z rodbino 40 kr., za neude 30 kr., z rodbino 60 kr. — K obilnej udeležbi vabi uljudno odbor.



Pevski zbor čitalnični

ima danes 22. marca ob 8. zvečer zadnjo vajo za Vodnikovo 125 letnico v navadni pevski dvorani. Prihodnjo soboto ob 8. zvečer je glavna vaja z orkestrom v gledališči. — P. n. gg. pevci opozarjajo se, da kdor ni vsaj pri treh vajah, pri produkciji ne sme sodelovati.

Odbor.

Izpred porotnega sodišča.

V Ljubljani 15. marca.

(Dalje.)

Iz navedenega se razvidi, da je bilo dejanje jako premišljeno in pripravljeno, da je bilo tedaj

blesketalo se kakor poprej s svojim svetlim raznobarvenim kamnatim okvirom.

Čez več let, kakor pripovedujejo, prinesel je nek pastir mestnemu škofu čudno cvetlico, na kateri so se videla vsa orodja mučenja našega odrešenika; ta skrivnostna cvetlica izrasla je in obvila s svojimi stebli razvaline zidov polpodrte bizantinske cerkve.

Da bi odkrili vzrok tega čudeža, kopali so na mestu, kjer je bila najdena cvetlica in, kakor pripovedujejo, našli žensko okostje in orodja Kristusovega trpljenja, katera so bila tako dobro izražena na cvetlici. Nikoli neso mogli izvedeti, čigavi so bili ti minljivi ostanki. Vender so jih dolgo hranili in visoko častili v samostanu San-Pedro El Verde. Cvetlica, o kateri se je hitro daleč zaslišalo, nosi še sedaj skrivnostno ime — cvetlica Kristusovega trpljenja. *)

*) Mučenica. Passionsblume. Passiflora. To legendo priobčili smo na željo nekaterih naročnikov. Uredn.

zločincem že dija časa na tem ležeče, iznebiti se Janeza Možine.

To željo pa sta mogla gojiti jedino le Frančiška Možina in Matevž Kovačič, ker sta živela v prepovedanej zvezi.

Po izpovedbah mnogih prič, tudi hčeri zatožene, je razvidno, da se je Matevž Kovačič, kakor hitro je odšel Janez Možina k delu na barje, skrivši plazil k Frančiški Možini v hišo, kjer jih je jedenkrat France Mrhar „in flagranti“ zasačil. Hčerki zatožene, Frančiška in Marija Možina pripovedujeta, da je mati v nenavzočnosti svojega moža vselej pogostila Matevža Kovačiča, ter mu dajala kavo, slanino, klobase, razne pijače in druge stvari, in da jih je mati pri takej priliki vedno s kakim izgovorom od hiše spravljala, večkrat celo nalašč vodo proč zlivala, da so hčere morale k daljnemu studencu hoditi zopet po drugo.

Tedaj je jako razumljivo, da je Janez Možina glede na te razmere v družini večkrat vzdihoval in da sta ljubimca kakor hitro mogoče želela njegovo smrt.

Nastali so mej zakonskima Janezom in Frančiško Možino pogostoma prepiri, kateri so postali zelo nevarni, ker se je Janez Možina napram več osobam, posebno pa proti pričama Janezu Dižeku in Jarneju Žužeku izrazil, da mu ni doma več obstati, da bi rajši šel služiti, da ne more nobeno noč mirno spati, ker se vedno boji, da bi ga ubila njegova soproga.

Frančiška Možina pa je zadnji čas pred umorom velikokrat žugala, da bo svojega moža umorila, tako k priči Neži Žganjar z besedami: „da bi bilo le enkrat konec, ali mene, ali pa njega, naj bo, kar hoče“; k priči Mariji Jeršin: „eden mora „hin“ biti, meni je vse gluh, čem sem jaz ubita, ali pa on, če grem tudi po svetu“; k priči Urši Taskar: „ti imaš takega hudiča pijanca, kakor jaz, jaz bom kar enkrat sekiro vzela in ga ubila; tudi ti tako s svojim naredi. Pijanec ni za družega, kakor za ubiti“; k Jeri Virant rekoč: „ti si neumna, da si svojega moža zapustila, zavdala bi mu bila; jaz bom pa svojemu kar zavdala“; k Jeri Dišek z besedami: „Tri goldinarje sem za šoto dobila, glej, kaj sem nakupila, moj mož pa zmirom upije, kam da devam; ne vem, kaj bi ž njim naredila, kar ubila bi ga.“ Jednako izrazila se je zatožena tudi k priči Neži Leonardu.

Jednako grozil se je teden pred dejanjem tudi Matevž Kovačič. Po izpovedbi Marije Možine bila sta takrat njena mati in Matevž Kovačič sama v hlevu. Frančiška Možina se je jokala ter rekla h Kovačiču: „Kaj je meni storiti, kar v vodo bom skočila“, na kar jej je Kovačič odgovoril: „Pri mojej duši, če pa to misliš, bom še nocoj eno naredil, česar si ni nobeden svest.“ Frančiška Možina je po izpovedbi Marije Možine in Jurija Oblaka že prej jedenkrat v teku l. 1882 proti svojemu možu s sekiro mahnila, a ker je Janez Možina prizdignil roko, da ga ni na glavo, ga je le po roki zadela in ranila.

Matevž Kovačič ne more dokazati, kje da je bil ob času zločina. Po dogovoru z mlinarico Mico Florijančičevo bi bil imel priti jutraj 2. julija v njeni mlin po moko, pa ga ni bilo, nego mesto njega prišla je sestra Urša Kovačič.

Zatožena Frančiška Možina požurila se je dne 2. julija jutraj, da je kar mogoče hitro iz podstrešja, kjer se je dejanje učinilo, slamo pograbila ter ž njo živini v hlevu nastlala, ko sicer po izpovedbah sosedov stelje ni jemala s podstrešja. Zatožena Frančiška Možina si je torej prizadevala, da bi odstranila sledi dejanja, in zato je tudi razumljivo, da so žandarji našli le nekaj malih, sodnijska komisija pa nobenih krvnih madežev v podstrešji.

Frančiška Možina naprosila je Lenko Šmitek, katera je bila ž njo na Žabjaku zaprta v jedni celi, naj Matevžu Kovačiču piše listek, da bi njo pri končnej obravnavi izgovarjal in bi ona tako oproščena bila zatožbe, če ima še kaj vesti in če jo še kaj ljubi in da, če bo ona vun prišla, bode njemu že kolikor možno pomagala, ko bo na Gradu sedel.

(Dalje prih.)

družega očeta, ki neizmerno ljubi svoje otroke, očeta, katerega ste vi pribili na križ; on je umrl na križi, nas odrešil in nam odprl vrata v večno veselje. Ne, jaz nesem več tvoja hči, kajti — jaz sem kristjana...

Zaslišavši te besede, govornice s tako energijo in odločnostjo, kakeršno daje Bog mučenikom, skočil je Danijel v prelepo židinj, zgrabil jo za lase, vlekel jo k križu poln jeze, in zakričal okrog stoječim:

— Tukaj je ona! Dajem jo vam; kaznujte to hudodelnico, ki je prodala svojo čast, svojo vero in svoje brate!

IV.

Drugi dan, ko je zvonjenje pretresalo vzduh in so se toledski prebivalci zabavali s streljanjem v slamnate podobe, kar je še zdaj v navadi v nekatereh krajih na Španjskem, odprl je Danijel zopet vrata svoje prodajalnice, priklanjal se je kakor poprej s smehljanjem mimohodečim in tolkel s kladivom po nakovalu. A Sarino okno se ni več odprlo, nikdo več ni videl prekrasne židinje, dasi je okno

Tuji:

21. marca.

Pri **Slonu**: Manhart z Dunaja. — Verderber iz Krškega.

Pri **Malič**: Haasbarer, Fieg z Dunaja. — Bergestein iz Prage. —

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Srednje stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu zelo nizko in je bilo sploh za 6-64 mm. nižje, kot srednje stanje celega leta; znašalo je namreč 728-66 mm. ter je bilo vse dni podnormalno. Najvišje, za 2-21 mm. nad normalom, je bilo srednje stanje v nedeljo; najnižje, za 16-07 mm. pod normalom, v ponedeljek; razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 13-86 mm. Tudi stanje sploh je bilo vselej podnormalno; najvišje, za 1-21 mm. pod normalom, v nedeljo zvečer; najnižje, za 18-30 mm. pod normalom, v ponedeljek opoldne; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 17-09 mm. Največji razloček v stanji jednega dne, za 5-67 mm., je imel ponedeljek; najmanjši, za 1-14 mm., četrtek.

Thermometer: Srednje stanje termometrovo je bilo v pretečenem tednu zelo nizko in sploh za 2-3° C. pod normalom; znašalo je namreč + 0-7° C. ter bilo v petek, soboto in nedeljo nad, druge dni pa podnormalno. Najvišje, za 3-2° C. nad normalom, je bilo srednje stanje v nedeljo; najnižje, za 8-1° C. pod normalom, v sredo; razloček mej maksimum in minimum srednjega stanja je tedaj znašal 11-3° C. Stanje sploh je bilo 6krat nadnormalno, 15krat pa podnormalno; najvišje, za 8-0° C. nad normalom, v nedeljo opoldne; najnižje, za 16-4° C. pod normalom, v sredo zjutraj; razloček mej maksimum in minimum sploh je tedaj znašal 24-4° C. Največji razloček v stanji jednega dne, za 14-2° C., je imela sredo; najmanjši, za 5-1° C., torek.

Vetrovi pretečenega tedna so bili precej slabotni, zato pa tudi precej spremenljivi; sploh so prevladovali zahodni vetrovi: Največkrat, 8krat, je bil „zahod“, po 3krat „jugozahod“, „burja“ in „brezvetrije“; po 2krat „sever“ in „vzhod“.

Nebo je bilo zelo nestanovitno, po 8krat „oblačno“ in „deloma jasno“, 5krat pa „jasno“.

Vreme je bilo precej nezanesljivo; teden je imel tri deževne, oziroma snežene dneve, v katerih je palo vsega skupaj za 12-80 mm. mokrine.

Dunajska borza

dné 22. marca.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 15	kr.
Srebrna renta	78 „ 50	„
Zlata renta	98 „ 10	„
5% marcna renta	92 „ 80	„
Akcije narodne banke	830 „ —	„
Kreditne akcije	312 „ 50	„
London	119 „ 55	„
Srebro	— „ —	„
Napol.	9 „ 48	„
C. kr. cekini	5 „ 65	„
Nemške marke	58 „ 45	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 118	75
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 167	50
4% avstr. zlata renta, davka prosta	97 „ 80	„
Ogrska zlata renta 6%	120 „ 25	„
„ 4%	88 „ 65	„
„ papirna renta 5%	86 „ 80	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 „ —	„
unava reg. srečke 5%	100 gld. 114	—
emlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	117 „ 25	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100 „ —	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104 „ 75	„
Kreditne srečke	100 gld. 170	25
Rudolfove srečke	10 „ 21	—
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 116	—
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	226 „ 75	„

Spreten kovač,

previden z dobrimi spričali, dobi takoj službo. — Vzprejme se tudi

gostilničar

za gostilno „pri Triglavu“ v Kranji, ki ima nastopiti 1. julija t. l.

Ponudbe naj se pošiljajo „vodstvu valjnega mlina v Kranji“.



„THE GRESHAM“ zavarovalno društvo za življenje v Londonu.

Filijala za Avstrijo:

Dunaj, Giselastrasse št. 1, i Pešta, Franz-Josefsplatz 5, v hiši društva.

Filijala za Ogersko:

Pešta, Franz-Josefsplatz 5, v hiši društva.

Diaštvena aktiva	frank. 79,368.882-80
Letni dohodki na premijah in obrestih dné 30. junija 1881	15,412.821-75
Izplačitve zavarovalnin in rent in zakupnin itd. za obstanka društva (1848) več kot	128,300.000-—
V slednji dvanajstmesecni poslovalni perijodi uložilo se je pri društvu za	67,185.575-—
ponudb, vsled česar znaša skupni znesek v slednjih 25 letih na uloženi ponudbah več kot	1.077,022.110-—

Prospekte in druga razjasnila daje

Glavna agentura v Ljubljani, na Tržaški cesti št. 3, II. nadstropje pri Val. Zeschkotu.

(162—1)

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

V zalogi Ivana Giontinija v Ljubljani
je ravnokar izšla (145—8)

Milica Polka (française),

v spomin 125letnice Vodnikovega rojstva
uglasbil Victor Parma.

Cena 40 krajo., s pošto 42 krajo.

Pri naročbi šesterih izvodov se jeden navrže.

Slamnike

pere in prenareja po najelegantnejših novih modelih in najnižji ceni

Josip Merješič,
Sv. Petra cesta št. 29.

(157—2)

Odslej je znižana ustopnina za osebo 20 kr.
Vojaki do šikovnika in otroci plačajo polovico.

Le kratek čas

se vidi

v dvoranah starega strelišča
velikanski



dunajski Panoptikum,

historično-umetniška izložba
plastičnih mojsterskih del,

jedina te vrste in brez konkurence.

Obseza:

preko 150 podob v nadživotnej velikosti,

popolnem oblečene in opremljene, predstavljajoče: historične skupine, znamenite pesnike in umetnike minulosti in sedanjosti, vladarje, junake, rodovinske prizore, humoristične slike, inkvizicijske; dalje

Skupine in prizore iz iztočnega in bosenskega bojišča na konjih in peš itd.

Posebno opozorujemo na glavno sliko

Munkacsy-jevo:

Kristus pred Pilatom,

predstavljajočo 50 oseb v nadživotnej velikosti, izgotovljena od pariških umetnikov mons. L. Rivier in F. Beno natanko po prvotni sliki. Ta skupina nima dozdaj kaj podobnega v tej umetnosti, celo svetovnoznani Panoptikum v Londonu in Berlinu ne.

Odrpito je v nedeljo ali praznik od devetih dopoldne do devetih zvečer; ob delavnikih od dveh popoldne do devetih zvečer.

Z odličnim spoštovanjem

(126—7)

L. Veltée,

lastnik stalnega dunajskega Panoptikuma.

Reelna razprodaja.

Zaradi preselitve iz svoje dosedanje prodajalnice sem primoran v času od 1. do 31. marca po jako znižanih cenah razprodajati svoje bogato založeno blago, obstoječe

v papirnih izdelkih, albumih, mapah, muzikalijah, galanterijskem blagu, kupčijskih knjigah in noticah, spisih za mladino, slikanih in molitvenih knjigah, pisalnem orodju za pisarne in šolo, slikah z oljnim tiskom, fotografijah, črnilah itd. itd.

(121—13)

Karol Till v Ljubljani,

poleg Hrdecky-jevega mostu.

Mazilo za lase!

Po prof. dr. Pithu.

Jedno najboljših sredstev, da se prostor, kjer rasó lasje, utrdi in da lasje ne izpadajo, ob enem jim daje lep lesk in se uporablja z gotovim vspehom pri tisočih.

1 lonček za dolgo časa samo 60 novcev prodaje pravega

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczy-ja
na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani. (40—8)

Le jedenkrat

podaje se tako ugodna prilika,
da si za polovico prave cene
omisli vsakdo izvrstno uro.



Velikanska

razprodaja.

Politične razmere, ki so nastale v vsej Evropi, zadele so tudi Švico; vsled teh razmer se je na stotine delavcev izselilo, tako da je obstanek tovarn jako dvomljiv. Tudi največja fabrika za ure, katero smo mi zastopali, se je zaprla začasno, ter nam je zaupala prodajo svojih ur. Te tako zvane Washingtonske žepne ure so najboljše ure vsega sveta, koje so izredno elegantno gravirane in giljoširane ter so ameriškega sistema.

Vse ure so natančno repasirane ter garantujemo za vsako uro pet let.

V dokaz gotovega jamstva in stroge solidnosti, prevzemamo s tem dolžnost javno, da vsako neprijetno uro nazaj vzamemo in z drugo zamenjamo.

1000 komadov remontoir žepnih ur, katere se pri kozici navijajo brez ključa, s kristalnim okrovom, izredno natančno regulovane; razen tega so tudi elektrogalvanično pozlačene, z verižico, medaljonom itd., preje jeden komad gl. 25, zdaj le gl. 10.20.

1000 komadov kraznih ur na sidro (ankeruhr) od srebrnega niklja, tekočih na 15 rubinih, z emailiranimi kazali, kazalom za trenutke in kristalnim ploščnatim steklom, natančno na sekunde repasirane; preje jeden komad gl. 21, zdaj samo gl. 7.25.

1000 komadov ur na valje (cylinder-uhr) v giljoširanih okrovih od srebrnega niklja, s kristalnim ploščnatim steklom, tekočih na 8 rubinih, fino repasirane, z verižico, medaljonom, in baržunastim etuijem, preje gl. 15, zdaj le gl. 5.60.

1000 komadov ur na sidro (anker-uhr) od pravega 13lotnega srebra, odobrenega od c. kr. denarnega urada, tekočih na 15 rubinih, razen tega tudi električnim potem pozlačene, fino regulirane. Vsaka taka ura stala je preje gl. 27, zdaj pa samo gl. 11.40.

650 komadov ur za dame od pravega 13lotnega srebra, odobrenega od c. kr. denarnega urada, tekočih na 8 rubinih, elegantno in najfinerje pozlačene, pridjana je tudi benecijska vratna verižica; preje je stal jeden komad gl. 23, zdaj pa samo gl. 15.

1000 komadov Washingtonskih remontoir žepnih ur, od pravega 13lotnega srebra odobrenega od c. kr. denarnega urada, pod najstrožjim jamstvom na trenutek repasirane, s kolesjem od niklja, tako da nij treba teh ur nikdar popravljati. Pri vsakej uri dá se zastoj tudi jedna ura verižica, medaljon, baržunasti etui in ključ; vsaka taka ura stala je preje gl. 35, zdaj pa neverjetno samo gl. 16.

1000 komadov ur za dame od pravega zlata z 10 rubini, preje gl. 40, zdaj gl. 20.

1000 komadov remontoir ur od pravega zlata za gospode ali gospé, preje gl. 100 zdaj gl. 40.

650 komadov ur za stene v finem email-okviru in z bilom, repasirane; preje komad gl. 6, zdaj samo gl. 3.75.

650 komadov ur z ropotcem, fino regulovane, dajo se rabiti tudi na pisalni mizi, preje gl. 12, zdaj le gl. 4.80.

Pri naročilih za ure z majatnikom (pendel-uhren) priloži naj se tudi mala svota.

Naslov: (28—9)

Uhren-Ausverkauf

der

Uhrenfabrik Fromm,

Wien, I., Rothenthurmstrasse 39.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.